

Ευρώπη και Τουρκία

A. M. Δημητριάδη

Κάποτε ο διάσημος Ιρλανδός συγγραφέας Μπέρναρντ Σω που πέθανε το 1950 σε ηλικία 94 ετών παρακλήθηκε να πει πως βλέπει την Τουρκία. Και αυτός ο μεγάλος σοφός και στοχαστής δεν άργησε να εκφράσει τη γνώμη του ότι αυτή η χώρα δυστυχώς βρίσκεται 100 χρόνια πίσω από τον πολιτισμό της Ευρώπης και το μόνο που ξέρει είναι να εμποδίζει το νόμον της εξέλιξης για μια ισορροπημένη ζωή όχι μόνο στη χώρα της αλλά και στις γειτονικές της χώρες.

Άλλοι ερευνητές που δοκίμασαν να βρουν τους λόγους που κάνουν τους Τούρκους να ευρίσκωνται τόσο μακριά από την Ευρώπη μίλησαν για ένα τυφλωμένο λαό που είναι επηρεασμένος από την ιστορία και τις παραδόσεις του, τα μουσεία και τα λάφυρα που τα κοσμούν. Μίλησαν για ένα λαό που προτιμά τα άκρα και δεν είναι τυχαίο το γεγονός που από χρόνια τώρα εξακολουθεί να βρίσκεται ανάμεσα στον πολιτισμό και την ανθρωποκτονία, φτώχεια και την πολυτέλεια, τον φανατισμό και τον υπερεθνικισμό.

Είναι και άλλοι ερευνητές που είχαν το θάρρος να αποκαλέσουν τους Τούρκους πολιτικούς δέσμιους της πολιτικής της Παλαιάς Πύλης του προηγούμενου αιώνα που τους κάμνει να είναι περισσότερο ρομαντιστές παρά ρεαλιστές. Και πράγματι δεν είναι τυχαίο που τους βλέπουμε από χρόνια τώρα να θυμούνται μόνο το παρελθό και να μην τους ενδιαφέρει ούτε το παρό ούτε το μέλλον. Γι'αυτό δεν είναι τυχαίο που ο Τούρκος υπουργός του Ορθού Δρόμου!!!,

Αϊβάζ Γκοκντεμίρ, απεκάλεσε τις Ευρωβουλευτίνες πόρνες!!! και ποιος ξέρει τι άλλο αποκαλούν οι άλλοι υπουργοί της Τουρκίας στις μυστικές τους συνεδρίες τους Ευρωβουλευτές και τους άλλους πολιτικούς της Ευρώπης ιδίως εκείνους που έχουν το θάρρος να τους συμβουλευθούν πώς να αντιμετωπίσουν το Κουρδικό, το Κυπριακό και τα άλλα προβλήματα που από χρόνια μαστίζουν τη χώρα τους.

Βέβαια ευτυχώς βλέπουμε από καιρού εις καιρό και λίγους Τούρκους τίμιους που θέλουν να βρει η χώρα τους το σωστό δρόμο αλλά δυστυχώς η φωνή τους δεν ακούεται καθόλου τις περισσότερες φορές. Προχθές για παράδειγμα ορισμένοι Τούρκοι είχαν το θάρρος να υψώσουν τη φωνή τους προς τον περιβόητο υπουργό Αϊβάζ και να του φωνάξουν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. «Ανάγωγε, φύγε και μας ρεζίλεψες στην Ευρώπη» αλλά ποιος τους άκουσε. Και αν τους άκουε ο Αϊβάζ και παραιτείτο μήπως ο νέος υπουργός που θα τους ήρχετο θα ήταν καλύτερος και θα σεβόταν τους νόμους της Ευρώπης; Ας μη ξεχνούμε ότι οι πιο πολλοί από τους Τούρκους πολιτικούς είναι άνθρωποι που η μόνη τους αγάπη είναι ο εαυτός τους και για να φθάσουν ψηλά πρέπει πάνω απ' όλα να έχουν μάθει να οργίζονται εναντίον των έξωθεν καλών συμβούλων.

Και όμως αυτοί οι άνθρωποι θέλουν να απολαμβάνουν τα αγαθά της Τελωνειακής Ένωσης με την Ευρώπη. Όχι βέβαια για να κάμουν βήματα προς τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό αλλά για να κερδίσουν

περισσότερα χρήματα και να ανεβάσουν την τύχη τους με τον κρεμισμό των άλλων.

Και όμως παρόλο που έχει αποδειχθεί περιτράνως ότι η σημερινή Τουρκία δεν είναι δυνατό να δεχθεί τα πιστεύω της σημερινής Ευρώπης που δεν είναι άλλα από την Ελευθερία, τη Δημοκρατία και την Αδελφοσύνη μεταξύ όλων των λαών εντούτοις θα γίνει δεκτή στην Ευρωπαϊκή Τελωνιακή Ένωση. Αυτοί οι άνθρωποι που για 21 ολόκληρα χρόνια κατέχουν το 37% του νησιού μας, αυτοί οι άνθρωποι που ξέρουν μόνο να εμπνέουν και να υποθάλλουν πολέμους στα Βαλκάνια μέσω των Μουσουλμάνων και την Ασία μέσω των Τσετσένων, αυτοί οι άνθρωποι που απειλούν την Ελλάδα, μία χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης με πόλεμο για το Αιγαίο, θα γίνουν μέλη της Τελωνιακής Ένωσης με την Ευρώπη. Και ποιας Ευρώπης, αν πάμε πίσω 50 χρόνια θα δούμε ότι εμπνευστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήσαν οι Γάλλοι και άλλοι Ευρωπαίοι ειρηνιστές που κατάλαβαν μετά τις καταστροφές του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου πως η αξία της ζωής βρίσκεται στην ειρηνική συνύπαρξη. Γι' αυτό έκαμαν ότι μπορούσαν για να διώξουν την αγωνία και τον υστερικό φανατισμό που κατείχε την Ευρώπη τα τελευταία 100 χρόνια και να τον οδηγήσουν στην ειρήνη, την ασφάλεια και την ευημερία όλων των λαών. Βέβαια πίσω από την έμπνευση των Γάλλων υπήρχε και η ευλογία των Αμερικανών οι οποίοι ήθελαν μια δεύτερη ασπίδα για να εμποδίσουν την επέκτασιν του κομμουνισμού. Και έτσι οι Γάλλοι και οι άλλοι Ευρωπαίοι πολιτικοί με σκληράν και τίμιαν εργασίαν κατάφεραν την Ευρώπην των έξι χωρών που ίδρυσαν στις 25 του Μάρτη 1957 να την κάμουν σήμερα Ευρώπη των 15 χωρών και ίσως σε λίγα χρόνια να την κάμουν Ευρώπη όλης της

Ηπείρου.

Όμως το μεγάλο ερώτημα για μας τους Κυπρίους που είχαμε την ατυχία να γνωρίσουμε τους Τούρκους πιο πολύ από τους άλλους λαούς και μας στερούν το δικαίωμα να επιστρέψουμε στα σπίτια μας για τόσα χρόνια, είναι γιατί οι Ευρωπαίοι και περισσότερο οι Αμερικάνοι προσφέρουν τόση μεγάλη φιλία στους Τούρκους. Βέβαια καταλαμβαίνουμε ότι η φιλία μεταξύ ορισμένων εθνών είναι τυφλή στα ίδια τα συμφέροντα αλλά η ερώτησή μας είναι πότε επιτέλους θα φυλαχθούν οι αδύνατοι από τους δυνατούς. Πότε επιτέλους θα σταματήσει η παλαιά εποχή που ορισμένοι λαοί εχρειάζοντο να αγοράσουν την ελευθερίαν τους με την τιμή του αίματος.

Πότε επιτέλους θα σταματήσουν να δίδουν συγχωροχάρτια στους Τούρκους για τον σκοτωμό τόσων Κούρδων, τόσων Αρμενίων, τόσων Σέρβων.

Γιατί αυτός ο λαός που του λείπει ο θεσμός της αρετής και αποκαλεί τις Ευρωβουλευτινές «Πόρνες» να έχει τόσους φίλους στην Αμερική και την Ευρώπη.

Βέβαια καταλαμβαίνουμε την αξία της γεωγραφικής θέσης της Τουρκίας, καταλαμβαίνουμε την έκταση της που δεν είναι τυχαίο που εξακολουθεί να ονομάζεται Μικρά Ασία, καταλαμβαίνουμε επίσης ότι είναι χώρα 70 εκατομμυρίων κατοίκων. Όμως είναι αυτά τα στοιχεία που πρέπει να διέπουν τις σχέσεις μεταξύ των κρατών. Τα συμφέροντα μικρά ή μεγάλα και όχι το Διεθνές Δίκαιο και ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ας ελπίσουμε ότι οι ισχυροί της Γης θα καταλάβουν σύντομα ότι η πολιτική έχει αισθήσεις πολύ λεπτές και οι καταφρονούντες τους νόμους της